

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 września 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 września 2014 r.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Odniósł je do problemu rozkładu ciężaru dowodu w sprawach o zadośćuczynienie w związku z warunkami odbywania kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, przesłanka ta, ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., powinna być rozumiana jako stan, w którym dotychczasowe wypowiedzi judykatury w odniesieniu do pewnego problemu są niejednolite lub ujawniają trudne do usunięcia wątpliwości (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 592/14, nie publ.). Problem ten musi posiadać przy tym charakter ogólny, pozwalając na sformułowanie w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej generalnego stanowiska, które mogłoby stanowić punkt odniesienia przy rozpoznaniu innych spraw – jedynie bowiem w takim wypadku dojść może do spełnienia publicznych celów skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Problem sformułowany przez skarżącego nie odpowiada tej przesłance. W dotychczasowym orzecznictwie odnoszącym się do naruszenia dóbr osobistych przez umieszczenie skazanego w przeludnionej celi brak zauważalnych rozbieżności co do kwestii rozkładu ciężaru dowodu. Na istnienie różnic zdań w tym zakresie nie wskazują zwłaszcza wypowiedzi orzecznictwa powołane przez skarżącego – wyrażają one to samo zapatrywanie co do rozłożenia ciężaru dowodu pomiędzy stronami postępowania. Problem wskazany przez skarżącego ma przy tym ze swojej istoty charakter kazuistyczny, wymagając w znacznej mierze odniesienia się do okoliczności konkretnej sprawy. Trudno więc stwierdzić, by poza ogólnymi regułami rozkładu ciężaru dowodu – jasno i konsekwentnie sformułowanymi w dotychczasowym orzecznictwie – wskazana kwestia mogła

stanowić źródło jakiegokolwiek ogólnego problemu, odpowiadającego przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

a.s